

М А Й

Бъзваса денят — тихия май
вечерта пак — в тиха часъ.

Въ леса ухленетъ птицъ гласъ
зовѣше за любовь безкрай.

Мълхътъ шептѣше за любовь,
лървото въ своя китенъ пѣтъ,
желѣше любовна жаль,

шептѣше пѣсень — страстенъ зовъ —
на розата славеятъ млада.

И сзвротъ тамъ безбурно
звучеше въ тъмнѣ тихѣ копнежъ,
бръгътъ обгръщаше го свежъ,